

Необхідним в умовах сьогодення є залучення до стратегічного планування місцевого економічного розвитку спеціально підготовлених фахівців. Набуває особливого значення залучення громадськості до підготовки та реалізації проєктів місцевого економічного розвитку. Актуальним є використання найкращих українських та зарубіжних практик здійснення стратегічного управління місцевим економічним розвитком в умовах сучасних викликів.

Проблеми місцевого економічного розвитку в умовах сучасних викликів вказують на важливість подальшого оновлення стратегічного управління таким розвитком, що потребує нових наукових пошуків.

Література:

1. Моделі місцевого економічного розвитку: успішні практики. URL: <https://www.auc.org.ua/sites/-default/files/library/dinaprintweb.pdf>. (дата звернення: 31.01.2021).
2. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021–2027 роки : постанова Кабінету Міністрів України від 5 серп. 2020 р. № 695. *Офіц. вісн. України*. 2020.
3. Тертичка В. В. Стратегічне управління : навч. посібник. Київ : НАДУ, 2014. 196 с.

СУЧАСНІ ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Г. І. РИБАК, канд. екон. наук, доц. кафедри економічної теорії та міжнародної економіки

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків, Україна.*

В сучасних умовах високі і стійкі темпи розвитку національної економіки неможливі без здійснення широкомасштабної інноваційної діяльності. Країни з розвиненою економікою виділяють значні кошти на наукові дослідження і інноваційну діяльність. Так, за даними Світового банку за 2018 р, частка цих коштів в ВВП Японії становить близько 3,14%; США – 2,74%; Німеччині – 2,94% [1]. В Україні аналогічний показник істотно нижчий – всього 0,45% [2].

Питання про необхідність активізації і підвищення ефективності інноваційної діяльності в Україні вже давно стоїть на порядку денному не тільки на державному, а й на міжнародному рівні. Абсолютно ясно, що без ефективної інноваційно орієнтованої стратегії розвитку Україна не зможе не тільки вирішувати наявні внутрішні соціально-економічні проблеми, а й стати рівноправним партнером в системі міждержавного поділу праці.

Інновації сьогодні є головною конкурентною перевагою організацій, що направлені на активний та стійкий розвиток. Це пояснюється швидкими змінами, які відбуваються у глобальній економіці. Нові технології швидко втрачають свою цінність (пришвидшення морального зносу), а вподобання споживачів постійно змінюються, що спонукає власників підприємств приймати рішення щодо оновлення устаткування чи технологій виробництва.

Управління інноваційною діяльністю підприємств має базуватися на стратегічному баченні та планування. Бачення є провідною ідеєю менеджменту,

розробляється політика діяльності підприємства, представляє спільні цілі і норми відносин, що забезпечують життєздатність і розвиток економіки регіону.

Плануванням інноваційною діяльністю підприємств слід розуміти систематичний, інформаційно оброблюваний процес якісного і кількісного визначення майбутніх цілей, засобів, методів, формування і управління розвитком підприємства.

Важливим завданням інноваційною діяльністю підприємств регіону є створення інфраструктури регіональної інноваційної системи, де виділяють виробничо-технологічну, консалтингову, фінансову, кадрову, інформаційну та збутову складові.

Стратегічний напрямок інноваційної діяльності підприємств зорієнтований на досягнення науково-технічного прогресу (НТП) для використання результатів досягнень та підвищення ефективності виробництва й забезпечення конкурентоспроможності підприємства та його продукції. Говорячи про нововведення зазвичай розуміють якісь конкретні об'єкти або заходи, що залучені на виробництві за результатами проведеного наукового дослідження або відкриття, які будуть значною мірою відрізнятися від попереднього аналога.

При управлінні інноваційною діяльністю, впровадження і поширення інновації може мати або позитивний, або негативний результат. Основними завданнями управління інноваційною діяльністю підприємства є:

- збільшити потік інвестицій;
- підвищити конкурентоспроможності;
- системний підхід при виборі пріоритетів інноваційного розвитку;
- стимулювання інноваційної діяльності

Оподаткування також є одним з ресурсів стимулювання як внутрішніх так і зовнішніх інвестицій.

Інноваційна діяльність пов'язана з підвищеними ризиками, є ризики не окупності інноваційних проектів. Тому вдосконалення інституційного механізму повинно йти в напрямку створення достатньої кількості інститутів, фонди, венчурні фірми і т. д., що забезпечують просування інновацій на ринок. Венчурні фірми – організації, що створюються для здійснення інноваційної діяльності, пов'язаної зі значним ризиком. Підраховано, що венчурний (ризиковий) капітал, вкладений в реалізацію проектів, в 15% втрачається повністю, в 25% приносить збитки, в 30% дає вельми скромний прибуток. Однак в останніх 30% випадків досягнутий успіх і отримана при цьому прибуток дозволяють в 30-200 разів переkritи вкладені кошти [4].

Найбільш ефективним методом управління є застосування математичних методів і моделей в прогнозуванні ризиків. Застосування моделі ділової досконалості останнім часом широко використовується для визначення та визнання рівнів досконалості будь-яких організацій (в тому числі приватних) з метою їх залучення до процесів послідовного і поступового удосконалення.

В управлінні інноваційною діяльністю підприємств необхідна державна підтримка, дії якої повинні бути спрямовані на: обмеження бюрократичного втручання в роботу підприємств (в т.ч. і в облікову політику); зниження

податкового тягаря; фінансова політика повинна бути орієнтована на стимулювання та розвиток бізнесу; надання рівних прав з великими підприємствами в боротьбі за державні замовлення (в т.ч. і в області НДДКР); принципове обмеження державних дотацій підприємствам, які не в змозі пристосуватися до вимог ринкових умов.

Глобалізація інновацій та інноваційної діяльності повністю підтверджує, що збалансоване зростання економіки неможливе без управління інноваційною діяльністю підприємств. Менеджмент інноваційної діяльності має стратегічний характер, що призводить до досліджень інноваційних комунікацій та створення глобального ринку нововведень, яка не зменшує ролі окремих підприємств в конкуренції. Стратегічний характер управління інноваційною діяльністю окремих підприємств, послужить основою конкурентоспроможності підприємств.

Література:

1. Technology and Innovation Outlook 2021. OECD Science. URL: https://www.oecd-ilibrary.org/science-and-technology/oecd-science-technology-and-innovation-outlook-2021_75f79015-en (date of application 21.01.21)
2. Научная и инновационная деятельность Украины в 2018 г. 2019 г. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення 21.01.21)

МАКСИМІЗАЦІЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ: СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА СТРАТЕГІЇ

Г. І. РИБАК, канд. екон. наук, доц. кафедри економічної теорії та міжнародної економіки

Л. О. ШИНКАР, студентка

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків, Україна.*

Вже пройшло більше, ніж двісті років, як Адам Сміт висловив припущення, що прагнення фірми досягти своїх інтересів є рушійною силою економічного розвитку, збільшуючи в кінцевому підсумку добробут як самого підприємства, так і суспільства в цілому. Відповідно головною метою діяльності підприємства є максимізація прибутку, який воно отримує від реалізації продукції та інших видів діяльності. Будь-яка фірма переслідує політику максимізації прибутку, бо він є головним критерієм для оцінки ефективності підприємства.

В сучасних умовах, які характеризуються високим ступенем глобалізації економіки, зовнішньоекономічні зв'язки набувають особливої значущості для стабільного соціально-економічного розвитку не тільки держави в цілому, але і її окремих суб'єктів. Однак, проводячи активну інтеграцію в світову економіку, підприємства стикаються з проблемою відповідності продукції, що експортується ними, міжнародним стандартам і умовам, які диктують зарубіжні ринки. Отримання прибутку в умовах нестабільного розвитку